

HØSTEN 1941

LAIDSUNGAVE.

Første årg. Jan. Nr. 2 in-

Vi har den glede å trykke det dikt Nordahl Grieg leste i radio fra London i nyttårsdag. Alle hørte sikkert oplesningen, men de færreste har vel lest diktet.

Godt år for Norge.

Usgynt aldri ferdig - er brevet vi skriver hjem, det ble ikke satt på papiret, vi vet det når ikke frem. Det var i hjemmets og havets opplesnings rum vi skrev, og ingen hjemme får vite at det var deres brev vi skrev.

Posten kan ikke ta det, sperret er fjord å fjell, men hjertet vårt kjenner en sti - at vi kan gå med det selv. Nyttårsnatten i området går vi tilbreds Island og innover stiene sprer sig en flokk på 10.000 mann.

Maskingevarer og stikkord, soldater og politi venter oss hvor vi kommer - uenst gør vi forbi. Det er allikevel noe som Gestapo ikke vet, medsammensverne har møtt oss, men det er vår hemmelighet.

Kanskje er det vår barndom som sier hvor vi skal gå, gaten og skogen og tunet der vi har lekt som små. Hvor meget de fremmede kartla, tegnet de aldri inn det landet som vi fikk rett til, kjøpt med et barnesinn.

For oss er gårder ilien og bånastene i sin vik ord vi kan tyde fra slekten som lå dem akkurat slik, Kan vi ta feil av veien, vi sprang den i glede så titt, vi gikk den en dag bak en kiste, og lærte den skritt for skritt.

Mot alt det vi kjenner og elsker er det hver av oss går så visst som at trekkfuglbruset ikke kan stanse en vår. Et barn vil ta oss ved hånden, en mor har visst at vi kom, og vi er sammen i landet som vi alene vet om.

Hvem av oss er landflyktig? Vart eget folk er vi blandt, men hver av de tyske som trammer i gatene er emigrant. Le stræk fra sitt land og kjøpte med andres hunger og blod nydelsen ved å herske et år eller kanskje to.

Fritt levde de bak sine grenser, men det var ikke nok for dem og smertenis dag for de tyske er dagen da alle skal hjem. Et storhjem er det de krever, hvor meneskene lider og dør føler des. Dette er Tyskland, hvor Tyskland ikke var før.

Slik blir et fedreland mistet, for intet hjerte slår rot, i dette isende livsrum av uratt og overmot. Seierherren er fange, sin egen erobrings trell vil han ha landet tilbake, må han erobre det selv.

Men vi, vårt folk blev rotfast, vi slapp ikke landets ånd, inatt skal vi komme i drømmen inorgen med våpen i hånd. Vi kommer, men vi tar med oss en bitterhet vild og hård, at mange må kjøpe med livet den jord som alltid var vår.

Men etter den grusomme leken som pinte, myrdet, rev ned, ber vi at landet vi elsker må gi oss kraft til fred. Volden selv må bli hjemliss når folket har funnet hjem, og vi skal virkelig gjøre det brevet som ikke kom frem.

Nordahl Grieg.